

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Підсумки, плани і сподівання

Наприкінці року, що минає, голова правління Андрій Панченко виступив перед колективом товариства, підвівши, таким чином, ризик під тим, що було зроблено у попередньому періоді та накресливши плани на наступний рік.

— Все, що ми робимо, направлено на покращення наших бізнес-результатів: виробництво більшої кількості продукції, яка буде ще кращої якості, продаватиметься за вищими цінами, що дасть нам можливість отримувати вищі прибутки, які ми в свою чергу вкладатимемо у розширення виробництва, — сказав Андрій Васильович. За його словами, 2016-й рік був успішним для підприємства: незважаючи на обставини, у яких ми працюємо і живемо, нам вдалося дуже багато. Зокрема, паралельно розвивалися два великі проекти: виробництво креппаперу і модернізація ПРМ-15, які реалізували вчасно. Зросло виробництво, зокрема картону (за 11 місяців було випущено 2400 тонн понад заплановані в бюджеті 2016 року обсяги). Практично на минулорічному рівні утрималося виробництво індустріальних видів паперу — при тому, що наші клієнти втратили велику частку свого ринку в СНД. Працюють дільниці з виготовлення крепованого паперу, яка успішно витримала низку аудитів від споживачів, та дільниця з виготовлення електроізоляційної стрічки.

Після модернізації відновила роботу ПРМ-15, і тепер наше завдання зробити так, аби інвестиції, які були спрямовані на її вдосконалення, окупилися, зокрема найперспективнішим шляхом до цього є освоєння випуску власного паперу-основи для крепування.

Зросли обсяги продажу продукції у грошовому вираженні: на 10% порівняно із запланованими показниками цього річного бюджету і на 25% порівняно з фактичними показниками бюджету 2015 року. Суттєво перевищив очікування результат операційної діяльності.

Цьогоріч було докладено багато зусиль для покращення іміджу під-

приємства — наприклад, повністю змінився зовнішній вигляд цеху №6. У 2017 році оновляться фасади інших будівель.

Наступного року, за словами Андрія Васильовича, ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» матиме один з найбільших інвестиційних бюджетів у корпорації, що свідчить про перспективність нашого підприємства та довіру з боку материнської компанії. Інвестиції будуть спрямовані на подальшу модернізацію ПРМ-15, облаштування зони зберігання матеріалів для крепдільниці, освоєння випуску більш важких видів електроізоляційних паперів і пов'язаною з цим необхідністю встановлення нового обладнання.

Отож цілі накреслено, і після невеликого перепочинку весь колектив товариства, зокрема і нові управлінці, якими поповнилося наше виробництво 2016 року, має докласти максимум зусиль для їх успішного втілення у життя.

Нагородили кращих Кайдзен-авторів

Днями відбулося нагородження авторів кращих Кайдзен-пропозицій, які були подані у 2015 і частково 2016 році.

Ними стали: Юрій Кондратенко — автор найбільшої кількості впроваджених Кайдзен-пропозицій; Валерій Качуровський — автор

пропозиції, впровадження якої дало можливість значно покращити умови праці; Юрій Шпаченко — автор Кайдзен-пропозиції, впровадження якої сприяло підвищенню ефективності роботи обладнання; Микола Вознюк — автор пропозиції, реалізація якої дала можливість економити значні ресурси; Олександр Голотюк — автор Кайдзен-пропозиції, впровадження якої допомогло суттєво покращити якість продукції. Всі вони одержали грошові премії та були запрошені на церемонію нагородження, де отримали дипломи з рук голови правління Андрія Панченка. А Олександр Голотюк, якого визнали «Кращим Кайдзен-автором ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ»», ще й символічний сертифікат.

Від початку дії програми, а разом з тим і Положення про розгляд і впровадження Кайдзен-пропозицій, спрямованих на покращення роботи ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ», було подано понад 170 пропозицій, і ця цифра зростає з кожним днем. Зокрема, у 2016 році ми отримали майже 100 нових ідей, спрямованих на покращення тих чи інших аспектів діяльності товариства, 80 із яких — через електронну систему, що працює з другої половини жовтня. Кайдзен-комісія в новому складі розглянула близько 90 пропозицій, 50 із них прийняті до впровадження, і 21 — вже реалізована.

Сподіваємося, у 2017 році буде стільки ж цікавих і нетривіальних пропозицій, які допоможуть покращити якість нашої продукції, економити ресурси, підвищувати продуктивність праці, поліпшувати її умови та безпеку. І що всі вони, звісно, будуть впроваджені.

Зміни на виробництві продовж

Вітер змін, що здійснюється цієї весни, приніс багато нового у життя колективу товариства: на зміну старшій когорті управлінців прийшла молодша. Молоді керівники очолили паперобробний та ремонтно-механічний цехи, Центр розвитку та досліджень, картоноробний цех та Виробничий центр.

Зокрема, у жовтні новим начальником цеху №6 став Богдан Надоненко, який до цього протягом 11 років працював на ДП "ВМІК", а серце нашого підприємства — Виробничий центр — відтепер у руках Сергія Головатчика, який до цього був заступником директора Виробничого центру та керівником цехів №5 і №6. «Паперовик» не оминув такої нагоди і запросив нових керівників до розмови.

На годиннику чверть на шосту — хоча робочий день для більшості паперовиків вже закінчився, у Сергія Головатчика ще безліч справ: монітор червоний від непрочитаних листів, щоп'ять хвилин хтось телефонує, а тим часом триває наша давно планована зустріч — інтерв'ю з приводу його призначення директором Виробничого центру.

— Сергію Севастьяновичу, вашому призначенню на нову посаду передував довгий шлях. Гадаю, нашим читачам буде цікаво дізнатися, із чого все починалося...

— У 1995 році я закінчив факультет хімічного машинобудування НТУУ «КПІ» за спеціальністю «Хімічне машинобудування та апаратобудування» і прийшов працювати на паперову фабрику інженером-конструктором в КБ, згодом був переведений у відділ головного механіка на посаду інженера з механізації та автоматизації виробничих процесів. Ще за рік пройшов стажування бригадиром слюсарів у першому цеху, а потім працював у рембригаді цехів №1 і №2. Гадаю, це було правильно — відчувати своїми руками, як працює обладнання, ремонтувати його, зрозуміти, як влаштований колектив зрештою. У 1998 році я був переведений бригадиром слюсарів у цех №6, а за рік призначений механіком цього цеху. Там відбувся і мій перший серйозний проект із заміни форматного валу КРМ. У 2003 році я став начальником цеху №6, після чого двічі проходив стажування у Рапперсвілі, на картоноробній машині, що ідентична нашій. Згодом мене включили до складу корпоративної групи виробників картону. Після 10 років роботи начальником цеху №6, коли відбулося об'єднання цехів №3 і №5 в один цех з виробництва паперу, я був призначений його очільником і заступником директора Виробничого центру. Потім долучився до проекту з модернізації ПРМ-16 та став керівником про-

екту з модернізації ПРМ-15. Коли новим начальником цеху №5 став П.Я. Копило, я займався тільки цим проектом та виконував обов'язки заступника директора Виробничого центру. А 29 листопада мене призначили директором Виробничого центру.

— Я так розумію, ви постійно вчилися...

— Коли ти приходиш на нове місце, на нову машину, для прикладу — із виробництва картону на виробництво паперу, є певні відмінності. І на ПРМ-16 та ПРМ-17, і на ПРМ-15 для мене все було новим. Дуже допомагали інженерно-технічні працівники, які працюють з цим обладнанням: ознайомлювали з виробничим процесом, технологічними нюансами, проблемами. Крок за кроком і сам, і з їхньою поміччю я вчився. Ніколи не треба боятися запитувати у працівника, який щоденно працює на машині і краще за інших знає виробництво, про те, як воно влаштоване. Адже лише вивчивши ці процеси, ми зможемо їх покращити.

— Сергію Севастьяновичу, чого нині чекаєте від колективу, який очолили?

— Так сталося, що відбулася зміна покоління, зміна менеджменту саме на виробництві. У нас нові начальники цехів №5 і №6. Нова людина завжди бачить виробництво під іншим кутом і вносить щось своє, аби його покращити. Практично з усіма працівниками обох цехів я працював, знаю всіх інженерів і головних фахівців, тому для мене не було критичним увійти в цей колектив. З багатьма людьми я починав свій шлях на фабриці: наприклад, коли я був механіком у шостому цеху, головний енергетик С.Т. Лук'яненко працював там інженером-електроніком, коли я керував цехом №6, тісно співпрацював з Б.П. Надоненком, котрий був начальником

цеху в ДП "ВМІК": ми спільно вирішували проблеми, давали ідеї на покращення, тому не можу сказати, що це для мене новий колектив. У нас дуже гарна, згуртована і амбітна команда.

— Тобто колектив випробуваний, шлях давно накреслений?

— Розумієте, виробництво — це така річ, де треба дуже обережно підходити до зміни технологічних процесів або самої організації, тому що все відпрацьовано і будь-яка зміна на машині може автоматично привести до змін у кінцевій продукції, а це може позначитися на якості. Тому потрібно йти крок за кроком. У нас хороші фахівці, але в будь-якому разі повинні бути якісь цілі. Виробництво — це найбільш відповідальна ланка. Велелюдна, як мурашник, де кожен має свою місію. Аби все працювало, має працювати команда. На першому плані безпека, якість, вчасність виконання замовлень. Люди повинні прийти на роботу здоровими, відпрацювати, і повернутися додому здоровими. Також вони повинні хотіти йти на роботу, а для цього тут мають бути комфортні і безпечні умови праці.

— Що вдалося реалізувати цього року і які ваші плани на наступний рік? Можливо, у задумках є нові вагомі проекти?

— У 2016 році ми мали великий проект з модернізації ПРМ-15, який включав у себе багато робіт із за-

Куються зміною менеджменту

міни існуючого обладнання та встановлення нового, яке б дало можливість покращити якість наявних продуктів та виготовляти нові види паперу, зменшити витрати енергоресурсів. Однією з цілей модернізації було виготовлення основи для виробництва крепованого паперу, а також освоєння виготовлення термостійких паперів. Саме для цього на ПРМ було встановлено клеїльний прес. Цей етап модернізації вже закінчено, виготовлено тестову партію термостійкого паперу із просоченням. Наступні кроки будуть пов'язані саме з освоєнням виготовлення основи для крепованого паперу.

Окрім клеїльного пресу, було значно змінено конфігурацію сушильної частини, встановлено нову пароконденсатну систему, новий витяжний ковпак, канатикову заправку, новий прижимний вал, новий напірний ящик на верхній сітці, який зараз проходить тестування та налагодження, частково замінено одяг машини.

Основним досягненням модернізації стало те, що тепер ми можемо виготовляти продукцію, якість якої задовольняє запити не лише українських споживачів, а й європейських. Усі папери, які ми випустили із жовтня до грудня, мали значне покращення показників, зокрема, електричних. І зовнішній вигляд продукції поліпшився, а також зросла швидкість роботи машини.

Попереду, в наступному році, виробка основи для крепування, а далі ми плануємо модернізувати інші вузли ПРМ-15, зокрема мокру частину.

Ще один глобальний проект, який на сьогодні на стадії розгляду пропозицій та компонувань — машина РМ-Нео, яка може бути встановлена на місці ПРМ-14 та використовуватиметься для виробництва більш товстих паперів. Також плануємо покращити якість паперів, які виготовляються на ПРМ 16, пакування всієї нашої продукції, аби до споживачів вона діставалася в такому ж вигляді, як була виготовлена.

— Дякую за розмову і бажаю, аби найамбітніші ваші плани втілилися у життя в новому році!

Із головою поринув у нові обов'язки і начальник цеху №6 Богдан Надоненко, який, окрім того, що очолив один з основних цехів фабрики, також був обраний членом Профспілкового комітету товариства.

— Богдане Петровичу, розкажіть про себе.

— Мені 42 роки, одружений, маю трьох дітей: двох синів та красуню дочку.

Народився і виріс в Естонії, м. Таллінн, куди після навчання в Одеському політехнічному інституті потрапили мої батьки за розподілом.

По закінченні середньої школи я продовжив свою освіту в Ленінградському інституті залізничного транспорту на факультеті «Робототехніка», а після першого курсу перевівся в Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування на факультет «Автоматика», який закінчив з відзнакою в 1996 році.

Із розвалом Союзу батьки, як і багато інших співвітчизників, вирішили повернутися на Батьківщину. Оселилися в Малині наприкінці 1991 року. Мати, Алла Іванівна, була керівником гуртка у Центрі дитячої творчості. Батько, Петро Йосипович, тривалий час, аж до виходу на пенсію, працював на паперовій фабриці в електроцеху начальником електролабораторії.

В 1996 році доля і мене привела на малинську паперову фабрику — тут я готував свій дипломний проект «Модернізація приводу малої лабораторної папероробної машини», який успішно захистив та отримав диплом за спеціальністю «Автоматика та управління у технічних системах». А вже у жовтні того ж року тут розпочалися мої робочі будні як інженера-електроніка метрологічної служби, аж доки одна випадкова зустріч не змінила мого життя.

— Цікаво...

— У середині червня 1997 року мене відправили для виконання ремонтних робіт в механічний цех, під час яких я і познайомився з директором приватної пусконаладжувальної компанії ЗАТ «Фирма АД Инжиниринг» Богатирьовим Є.П.

То була невелика організація, яка надавала послуги з модернізації приводів ПРМ та компенсації реактивної потужності в енергосистемах.

У той час фірма саме підписала контракт з банкотною фабрикою, де відбувалося встановлення і пропуск обладнання ПРМ. Об'єм робіт був дуже великим, і тому компанії знадобився ще один спеціаліст з автоматичної та програмування.

На банкотної фабриці все було новим, цікавим і надсучасним.

Ми повністю пропускали привід та налаштовували роботу допоміжного та основного обладнання ПРМ, займалися оптимізацією програмного забезпечення, а потім готували повний комплект технічної документації. У 2000 році наш контракт із «Банкотною» закінчився, і почалися подорожі Україною: Конотоп, Івано-Франківськ, Обухів, де ми тільки не були...

(Початок. Продовження на с. 4)

Із засідання Наглядової ради та Правління

На засіданні Наглядової ради, що відбулася на початку грудня, було затверджено бізнес-цілі та бюджет товариства на наступний рік, проект якого, в свою чергу, схвалили на засіданні Правління, що відбулося дещо раніше. На ньому також було ухвалено рішення про підвищення заробітної плати з 1 листопада 2016 року на 12,4 % і надання допомоги на лікування учаснику АТО, пенсіонеру товариства через інвалідність Михайленку В.М. у розмірі 70 тисяч гривень. Також члени виконавчого органа ознайомилися з планом святкових заходів та традиційно вже вирішили привітати трудовий колектив подарунковими наборами.

Зміни на виробництві продовжуються зміною менеджменту

(Продовження. Початок на с. 3)

За півтора року відбулися зміни в моєму особистому житті, і я захотів осілости. Влаштувався на роботу в іспанську компанію «Euro Foods GB Ukraine» (м. Бровари) провідним інженером. Одружився і, зрештою, мав визначитися, лишатися в Броварах чи їхати до Малина. У час моїх роздумів з'явилася вакансія керівника 6Б цеху — і після численних співбесід я отримав роботу — 10 листопада 2005 року став начальником цеху ДП «ВМІК». З тих пір минуло вже 11 років.

— Богдане Петровичу, а що привело вас до рішення перейти працювати на ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ»?

По перше, я сприймаю перехід на ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» з ДП «Вайдман Малин Ізоляційні Компоненти» не як класичну зміну роботи, а як звичайне «горизонтальне» переміщення співробітника всередині компанії. Не дивлячись на те, що ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» і ДП «ВМІК» незалежні юридичні особи, в кінцевому підсумку обидва підприємства є підрозділами WETAG.

По-друге, я пропрацював на одному місці майже 11 років. Знаходячись весь час на тій самій позиції, починаєш розуміти, що ти зупиняєшся в розвитку. Звісно, час від часу є нові проекти — це як ковток свіжого повітря, але вони швидкоплинні, тому не покидає розуміння того, що ти грузнеш у рутині. З одного боку, твоє бачення речей лишається сталим, око замилюється, ти звикаєш до певного алгоритму дій, з іншого, приходиться бажання змінити своє життя і спробувати щось нове.

По-третє, за такий тривалий термін роботи керівником виробництва в моєму підпорядкуванні «зросло» кілька перспективних співробітників, які мають вищу освіту, бажання навчатися, власний погляд на проблеми та їх вирішення.

Я дуже сподіваюся, що моє рішення також дасть їм поштовх до кар'єрного росту на ДП «ВМІК». Тому зваживши всі за і проти, я захотів знову випробувати свої сили, відкрити нові можливості, освоїти ще одну сферу нашого бізнесу.

Зі свого боку, хочу висловити подяку керівництву в особі Марселя Суттера, Панченка А.В., Костюченка А.А., Головатчика С.С. та Тригуба І.В. за розуміння, довіру і надану можливість очолити основний цех ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ».

— Певно, на новій посаді вам доводиться багато вчитися?

— На першій нараді в цеху №6 я відверто сказав, що не знаюся на виробництві картону, але хочу його пізнати. Я ніби знову в школу потрапив: щільність, градуси, композиції, лабораторні показники, конспекти. Тому дуже радий, що поруч «мудрі» вчителі, такі як: Головатчик С.С., Ковальчук О. А., Мельниченко В.І. та ін.

— 3 якими почуттями ви покидали ДП «ВМІК»?

— Одночасно і легко і важко відповісти на ваше питання. Почуття завжди змішані. Думаю, що все-таки з почуттям гордості за зроблене і досягнуте за ці роки; з почуттям, яке виникає, коли ти добротро і чесно виконав доручену тобі роботу.

Будь-який бізнес, в класичному вигляді, проходить п'ять стадій розвитку: створення, початкового росту, розширення, зрілості і, на жаль, завжди є стадія вмирання. Я впевнений, що такий принцип поділу на життєві цикли актуальний для багатьох сфер нашої діяльності.

Я отримав можливість пройти на ДП «ВМІК» шлях від початку реконструкції приміщення цеху 6Б і до «зрілого» виробництва деталей з електроізоляційного картону, яке на даний час характеризується своєю стабільністю, надійністю для клієнтів, високим рівнем якості продукції і готовністю до вирішення завдань будь-якої складності.

Досягнення таких результатів неможливе без колективу, який тебе підтримує, не дає розслабитися, не боїться розвиватися і змінюватися разом з тобою.

За такий тривалий термін багато хто став для мене більшим, ніж просто «колега». Працюючи в ДП «ВМІК», я знайшов справжніх друзів і однодумців.

Щиро вірю, що компанію чекає велике майбутнє, а кожному зі співробітників бажаю зростати тільки вгору, рухатися тільки вперед і досягати всього, що задумано.

— Богдане Петровичу, чула, що ви гарно володієте англійською?

— Хотілося б краще. Сьогодні знання іноземної мови — не гарантія виживання у бізнес-середовищі. Раніше це могло бути плюсом, тепер же стало нормою, в той час як незнання мови — глобальним мінусом. Зараз знову вчу англійську мову, тільки вже з дружиною Людмилою та своїми дітьми — Артуром, Анастасією та Антоном.

— Дякую за відверту розмову і бажаю вам успіхів!

Ресертифікаційний аудит минув успішно

Нещодавно в товаристві відбувся ресертифікаційний аудит інтегрованої системи менеджменту на відповідність стандартам ISO 9001:2015, ISO 14001:2015 (нові редакції котрих вийшли у 2015 році) та OHSAS 18001:2007, який проводили фахівці Bureau Veritas Certification.

Аудитори перевірили діяльність різних підрозділів товариства і поділилися своїми висновками під час заключної наради. Суттєвих відповідностей, вже традиційно, виявлено не було, проте мало місце декілька відхилень, які було усунуто в ході аудиту.

Також фахівці Bureau Veritas Certification озвучили низку рекомендацій щодо покращення процесів і бізнес-процедур.

Остаточний висновок, а відтак і сертифікати відповідності, ми отримуємо у січні, проте вже зараз, за словами аудиторів, можна з упевненістю сказати, що ресертифікаційний аудит товариство пройшло успішно.

Нові версії стандартів суттєво відрізняються від попередніх, що потребувало внесення багатьох змін в існуючі процедури та розробку і впровадження нових.

У зв'язку з тим, що на здатність товариства постійно постачати продукцію, яка задовольняє вимоги замовника, впливають або можуть впливати зацікавлені сторони, було визначено ці зацікавлені сторони та їхні вимоги, інформацію щодо яких потрібно постійно моніторити та аналізувати.

З'явилося нове визначення — «Середовище організації», у контексті якого товариство має визначити зовнішні та внутрішні фактори, які є важливими для досягнення мети, стратегічного напрямку діяльності і які впливають на здатність досягати передбаченого результату в межах ІСМ. Фактори можуть бути окреслені в розрізі правового, технологічного, ринкового, культурного, соціального та економічного середовища національного масштабу, тобто того, що прийнято називати бізнес-середовищем. Звичайно, вони можуть бути як позитивними, так і негативними. З метою проведення оцінки зовнішнього та внутрішнього середовища було впроваджено загальні інструменти аналізу — «PEST та SWOT-аналіз».

Ще одним нововведенням є адаптація прийнятих у товаристві підходів до управління ризиками до вимог нових версій стандартів.

Нам подякували

ПАТ "ВАЙДМАНН-МПФ" та ДП "ВМІК" отримали подяки від міського голови за надану допомогу та значний внесок у соціально-економічний розвиток міста у 2016 році.

Ще одна подяка на адресу товариства надійшла від ЦДЮТ — за щедрий благодійний внесок та підтримку, надану під час ремонту приміщення Малинського міського центру дитячої та юнацької творчості.

Будьмо знайомі!

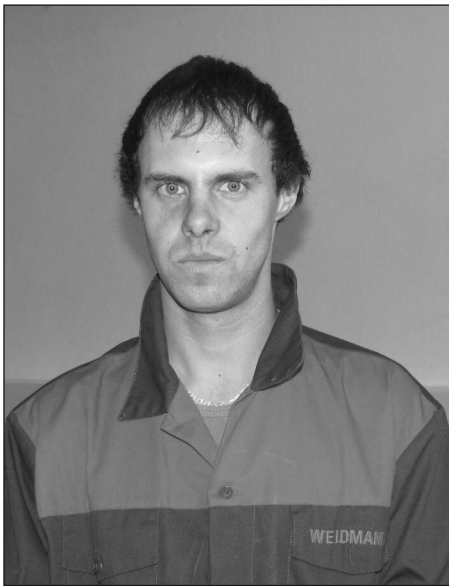

Нова перспективна працівниця з'явилася в науково-дослідній лабораторії Центру розвитку та досліджень. Ірина Федьович — представниця відомої серед паперовиків родини. Її тато, Анатолій Васильович Деняченко, тривалий час був головним механіком нашого підприємства, мама, Галина Василівна, працювала у сусідній установі — Малинській лабораторії спеціальних видів електроізоляційного паперу Укр НДіП.

Сама ж Ірина вирішила піти маминою стежкою і нині здобуває другу вищу освіту — заочно вчиться на Хіміко-технологічному факультеті НТУУ «КПІ ім. І.Сікорського». До того закінчила Ніжинський державний педагогічний інститут, де здобула кваліфікацію вчителя хімії та біології. Кілька років працювала за фахом у недашківській та малинівській школах.

Разом з чоловіком Ірина виховує 5-річну донечку Аню. Смачно готує, творить картини зі стрічок у техніці канзаші, а також радує доньку новими костюмами до свят. Крім університетської освіти, Ірина має і прикладну професію швачки, адже свого часу закінчила малинське профтехучилище.

Будьмо знайомі!

Не так давно двоє нових машиністів крєпувальної машини KM1932 працюють в цеху №5. Один із них — Дмитро Милашев-

ський. Два роки тому Дмитро Сергійович закінчив місцевий лісотехнікум, де вивчився на технолога з переробки деревини. Тоді ж він залишив своє резюме у відділі управління персоналом нашого товариства. Працював на різних деревообробних підприємствах. Коли випала можливість — влаштуватися на паперову, дуже зрадів, тим більше, що на складі працює його мама, Лариса Павлова.

Найбільше захоплення Дмитра — футбол. Він не лише вболіває за улюблені команди, а й активно тренується, адже грає за команду «Європак» (с.Нові Вороб'ї).

Його колега Володимир Костюченко також закінчив Малинський лісотехнічний коледж. Потім вступив до НУБіП і здобув вищу освіту у сфері технології деревообробки. Почав працювати ще під час навчання у школі на пилорамах, коли став студентом вишу, підробляв на озелененні столиці, а з-поміж малинських підприємств до його трудової біографії потрапили лісозавод та сусіднє папероробне підприємство.

Перш ніж стати працівником крєпдільниці, Володимир Анатолійович два місяці освоював виробництво електроізоляційної стрічки на ДВЕС. На дозвіллі займається волейболом, бігом та відвідує тренажерну залу.

Новорічні пригоди починаються!

Напередодні новоріччя наше підприємство запросило наймолодших паперовиків на святкову виставу «Новорічні пригоди фіксиків та їх друзів», що відбулася в Районному будинку культури завдяки старанням театрального колективу «Карамель».

Зі сцени дітлахів розважали герої улюбленого мультика, а також милі звірята: олені, курочка, півник, курчата, кумедний пес і хитра лисичка. І, звичайно ж, кульмінацією вистави стала поява Діда Мороза та Снігуроньки. Затим на юних глядачів чекав ще один сюрприз – велетенська людина-пружина, що підкорила всіх запальним танцем. І, звісно, жоден з них не пішов додому без подарунка.

Того ж дня у РК «Замок володарів» відбулося свято для дітей працівників ДП «ВМІК», яких вже третій рік поспіль розважають артисти театру «Барвінок» ЦДНУТ. Казкова вистава за участю Діда Мороза, Снігуроньки (от цікаво, і як вони встигають всюди?) та інших казкових персонажів по-справжньому запалила очі дітей, бо вони були не просто глядачами, а й повноправними учасниками дійства – водили хороводи, співали, розказували віршики, і звичайно, отримували солодкі подарунки.

Ще одну порцію новорічного настрою принесли до товариства наші давні друзі — учні четвертої школи, які прийшли привітати паперовиків із новорічно-різдвяними святами. Особливо приємно було бачити з-поміж юних артистів дітей наших колег.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011.

Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66.

Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com

Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні «Віол-друк», м. Київ, пр. Перемоги, 21, оф. 163.

Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.

Відповідальність за достовірність публікації несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».